EL PUNT AVUI+

Advocacia jove: defensar la ciutadania sense oblidar els nostres drets

És curiós com a l'advocacia, avesada a defensar els drets dels altres, sovint ens costa fixar la mirada cap a la nostra realitat i preguntar-nos: i els nostres drets? Encara és menys habitual que, un cop identificat allò que no s'està respectant, decidim posar-nos d'acord, organitzar-nos i reivindicar-nos com a col·lectiu. Sabem trobar arguments per defensar una causa aliena, però de vegades ens falten les paraules quan la causa ens afecta directament.

Si aquest exercici ja costa en el conjunt de la professió, a l'advocacia jove encara ens costa més. Començar implica aprendre, equivocar-se, buscar oportunitats i voler demostrar que estem a l'altura. En aquest context, dir que alguna cosa no és acceptable pot semblar arriscat. Ens preocupa semblar poc compromesos, perdre una oportunitat o quedar assenyalats abans d'haver pogut construir una trajectòria. I així, massa sovint, acabem confonent la prudència amb el silenci, i el silenci, amb una acceptació.

Avui, 31 d'octubre, Dia de l'Advocacia Jove, ens reivindiquem. Però moltes i molts de nosaltres ho farem mentre continuem atenent consultes, preparant judicis, fent guàrdies i assistències a les comissaries o presentant escrits dins de termini. No volem que cap de les persones que defensem quedi desemparada. Potser ens queixarem, compartirem una publicació o, com en el meu cas, escriurem aquest article. Mentrestant, continuarem treballant, perquè tenim la convicció que allò que defensem i representem és massa important per posar-ho en risc. Aquesta responsabilitat explica moltes coses, però no hauria de justificar que tot continués igual.

El nostre compromís amb el dia a dia pot portar a conclusions equivocades. Que el servei es presti no significa que les condicions siguin adequades. Que complim els terminis no vol dir que la càrrega sigui assumible. Que mantinguem el compromís amb cada defensa no acredita que la remuneració sigui suficient. I que no abandonem no implica que no estiguem esgotats. Hi ha una part del funcionament quotidià de la justícia que se sosté sobre esforços personals que passen desapercebuts precisament perquè aconsegueixen que res no s'aturi. Aquest treball té sobretot un valor social, però

també té un valor personal, professional i econòmic que cal reivindicar incansablement.

Aquí és on hem de parlar de vocació. Moltes i molts de nosaltres hem escollit aquesta professió perquè ens importa la Justícia, perquè ens agrada el dret o perquè volem ser útils. Aquesta motivació ens ajuda a sostenir moments difícils i dona sentit al que fem. Però la vocació no pot convertir-se en l'excusa per treballar sense condicions dignes o sense remuneració. L'amor per una professió no paga el lloguer, no substitueix el descans ni elimina la necessitat de tenir estabilitat. Estimar la feina no ens obliga a acceptar qualsevol manera d'exercir-la. I reclamar una retribució justa no rebaixa el nostre compromís, tot el contrari, ens permet sostenir-lo.

Tampoc podem normalitzar que començar comporti haver de demostrar una disponibilitat il·limitada. La inexperiència no fa desaparèixer el valor del treball que ja aportem. Una oportunitat professional hauria de permetre créixer, assumir responsabilitats progressivament i entendre quines condicions ofereix. Quan tot depèn de resistir, el talent queda en segon terme. Acaben tenint més possibilitats de continuar les persones que poden permetre's aguantar, i això empobreix una professió que necessita mirades, experiències i orígens diversos per comprendre millor la societat que defensa.

Tampoc no puc deixar escapar la necessitat d'advertir a la persona lectora una evidència: una ombra planeja sobre tota la professió. Que deixi de ser cosa d'humans i ens veiem superats per les màquines. Davant d'aquest context, és fonamental que el vostre pensament segueixi sent essencialment lliure i sobirà i que l'exerciu realment. Hem de seguir sent lliures i sobirans, en qualitat d'éssers pensants, i no d'agregadors de dades programats per ser complaents, per deixar de ser esclaus d'allò que ens dicten o ens imposen. La digitalització ferotge desmaterialitza el món. L'objecte d'obligació, en l'àmbit de les coses humanes com és l'exercici de l'advocacia, és sempre l'humà, la persona com a tal. Em nego a acceptar el discurs que les Intel·ligències Artificials ens prendran la nostra professió, o sigui el nostre futur. Les generacions joves d'advocats ens hi hem de negar i no acceptar la idea que "hem arribat tard".

Cuidar l'advocacia jove és cuidar la qualitat de la justícia i de la defensa. Si volem una defensa de qualitat, hem de preocupar-nos per les condicions en què es construeix. No podem exigir excel·lència i desentendre'ns dels mitjans que la fan possible. La dignitat professional també forma part de les garanties que volem preservar per a la ciutadania.

També cal que les persones que avui tenen capacitat de decidir es preguntin què poden canviar. Com es reparteix la feina, com es remunera, com s'acompanya una primera actuació o com es respecta el temps personal són decisions quotidianes. La responsabilitat de millorar les condicions no pot recaure exclusivament en qui les pateix.

Per això, organitzar-nos té sentit. Els grups de l'advocacia jove hem de ser espais on compartir allò que sovint vivim com un problema individual i convertir-ho en demandes col·lectives. Espais on poder preguntar, trobar suport i parlar sense haver de fingir que tot va bé. També ens correspon escoltar realitats diferents de la nostra i traslladar-les als col·legis, als despatxos i a les institucions. Representar l'advocacia jove exigeix alguna cosa més que donar-li visibilitat: implica defensar les condicions que necessita per continuar exercint. I fer-ho amb propostes concretes, seguiment i voluntat de generar canvis.

Aquest 31 d'octubre voldria que ens féssim una pregunta: quantes coses hem acceptat perquè pensàvem que, al començament, tocava? Potser no podrem canviar-les totes de cop, però podem deixar de presentar-les com una prova inevitable de vocació. Continuarem defensant els drets dels altres amb responsabilitat i compromís. Precisament per això, també hem d'aprendre a defensar els nostres.

L'advocacia jove necessita poder construir un futur dins de la professió sense haver de renunciar a una vida digna per quedar-s'hi.

https://www.elpuntavui.cat/opinio/article/8-articles/2686539-advocacia-jove-defensar-la-ciutadania-sense-oblidar-els-nostres-drets.html